

ULVERIDDERNE
DEN ILDRØDE HÅND

Skrevet af Peter Gotthardt

Illustreret af Kristian Eskild Jensen

★ ★
Alvilda
★

STORM

Storm er en
ulving.

GRY

Gry er Storms
bedste ven.

LYN

Lyn er en
ulveridder.

JERNHÅND

Jernhånd er
ulveriddernes leder.

”Storm! Pas nu på!” råbte Gry.

Storm knugede sit sværd i hånden. Samtidig holdt han øje med det sværd, hans modstander rettede mod ham.

I næste nu kom hugget.

Storm forsøgte at afværge det, men sværdet ramte hans overarm med fuld kraft.

”Av for pokker!” hylede han. ”Behøver du slå så hårdt?”

Men Lyn lo bare ad ham og sagde: ”Hvis du vil være ulveridder, må du lære at slå bedre fra dig.”

Ulveridderen Lyn var ved at træne med Storm. Deres sværd var kun af træ, men de gav store blå mærker, når de ramte.

Gry stod og så til. Bagefter var det hendes tur.

Træningen foregik på en åben plads mellem husene i Skovborgen. Vinteren var ved at være forbi. Jorden var våd af smeltevand, og der lå klatter af snavset sne i skyggen. Oppe i et træ kvidrede et par spurve.

Storm skar tænder og tog sig til sin ømme arm.

”Det er vist nok for denne gang,” sagde Lyn.

”Gry, lad os så se, hvordan du klarer dig.”

Gry tog træsværdet op. Lyn nærmede sig langsomt.

”Du skal ikke bare stå dér og vente!” råbte en stemme bag hende. ”Gå til angreb på ham.”

Det var ulveriddernes leder, Jernhånd, der var kommet.

Gry vendte sig om mod hende.

Hun var kun glad for, at træningen blev udsat lidt.

”Det er altså ikke så let,” sagde hun.

”Nej,” sagde Jernhånd. ”Men det er nødvendigt. Ellers kan vi ikke klare os mod vogterne.”

”Hvorfor kan de ikke lade os være i fred?” sagde Storm. ”Vi har jo ikke gjort dem noget.”

”De jager os, fordi de frygter os,” sagde Jernhånd. ”De tror, vi er en trussel mod dem. Men sådan har det ikke altid været.”

Hun satte sig på en bænk under et højt træ.

”Tag plads, I to,” sagde hun. ”Så skal I høre ulveriddernes historie.”

Storm og Gry satte sig straks. De lyttede gerne til Jernhånd, der vidste besked om mange ting.

”Det hele begyndte, da jeg var barn,” sagde Jernhånd. ”Dengang var folk ikke bange for os ulvinger. De syntes bare, vi var lidt mærkelige, fordi vi kunne skifte ham. Men en dag dukkede der flokke af bevæbnede mænd op i gaderne. De kaldte sig vogterne, og de var udsendt af kong Regin. Han var blevet overbevist om, at vi ulvinger udgjorde en fare.”

”Hvorfor det?” spurgte Storm.

”Bare jeg vidste det,” sagde Jernhånd. ”Det skete lige pludselig. Alle blev advaret mod os. Uroen bredte sig i landet som en smitsom pest, og folk begyndte at frygte og hade os.”

”Det gjorde de nu ikke alle sammen,” sagde Gry.

”Min mor og far sagde tit til mig, at jeg ikke skulle lytte til al den onde snak.”

”Det gør dem ære,” sagde Jernhånd. ”Men mange andre troede blindt på kongen. Og det gør de stadig.

Snart begyndte vogterne at indfange de ulvinger, de fik afsløret. Min familie og mange andre forstod, at vi var nødt til at flygte. Vi fandt dette sted her langt ude i skoven. Her er jeg vokset op, og her har vi levet lige siden.

Vi skaffede os våben, lærte at kæmpe og kaldte os ulveridderne. Vores mål var at redde andre ulvinger, og vores drøm var at befri landet for vogterne en skønne dag. Og det er det stadig.”

Hun rejste sig og så ud over Skovborgen. En flok ulveriddere var lige vendt hjem fra et togt, og folk stimlede sammen om dem.

”Men det bliver da svært, ikke?” sagde Storm.
”Jeg mener – de fleste tror jo på kongen og

vogterne. På vejen hjem fra slottet sidste år hørte jeg om en fyr, der ville være vogter. Han hed Arvid, og hans mor var meget stolt over, at han skulle beskytte folk mod os 'uhyrer', som hun kaldte det."

"Du har ret," nikkede Jernhånd. "Der er mange af dem – både vogtere og folk, der holder med dem. Og vi ulveriddere er kun få. Men vi giver ikke op."

Med de ord rejste hun sig og gik videre.

Lyn lagde en hånd på skulderen af Storm og Gry.

"Nå, I to ulveunger," grinede han. "I hørte, hvad Jernhånd sagde. Fra nu af træner vi dobbelt så hårdt."

Gry sukede. Storm stønnede. Men de rejste sig med det samme og gik i gang.